

Későn érkezem, az udvar üres, csak a mély csend és a vérsáros gumicsizmák állnak díszsorfalat az ajtó előtt. Belépve erősen megcsap a családsg, meleg hullámként érkezte megütözik a kinti hideggel, gyorsan lekapom a sapkám, hogy a hajamat is átjárhassa. Nem, nyilván nem ezért veszem le, hanem mert így neveltek. Meg hogy ne izzadjon bele a fejem, az izzadságszagom amúgy is más, mindig is más volt, nem elegyedne harmonikusan a közös aromakészletbe. Ez igazából nem is elegyedés, hanem keveredés, éppen a héten tanultuk vegytanon.

Anyám még ébren, öleléssel fogad, de jó, hogy megérkeztem, mondja, a bátyám sokkal korábban érkezett, de hát úgys tudom. Nem tehetek róla, hogy ilyen kis mimóza az én kisebbik fiam, teszi hozzá mosolyogva. A disznóölésre céloz, hogy nem szeretek jelen lenni semmilyen állat rituális meggyilkolásán. Apám az utolsó falatokat tolja le a véres hurkából, elégedetten bólint köszönésképpen, akkor sem tudom, hogy mit mondana, ha nem lenne tele a szája.

Itallal kínál anyám, közli, mint minden alkalommal, hogy csak keveset tölt, mert vigyáznom kell a vesémre. Konyak. Bátyádék már fent vannak a szobájukban, mondja, sokat dolgoztak, fáradtak szegények. A tesónak amúgy is nehéz most, fontos dolgokat csinál. De ne aggódjak, a diploma után én is a bátyus nyomdokaiba léphetek, annyira hasonlítok hozzá. Milyen jó, hogy van belőle egy másolat, ezt a mondatot jóéjtpuszinak szánja. Utálom a konyakot.

Lefekvés előtt az ágy melletti nagy tükörben nem tudom nem meglátni a hosszú vágást a hasamon. Kérdeztem a veseátültetés előtt, hogy nem lehetne-e a hátamon ejteni a vágást, de azt mondták, örüljek inkább, hogy ekkora ajándékot kapok a testvéremtől, nehogy még egy kis hegesedéssel is bajom legyen. Reggelinél bratýó széles mosollyal üdvözöl, megpaskolja az oldalamat. Vesénk hogy van öcsi, kérdezi, majd körbenéz, hogy a közönsége értékelte-e a humorát. Anyám a serpenyőben zsírétgető gyakorlatokat vezényel a szalonnának, apám mindenkit a kalóriareggelivel traktál.

Bátyám gyógyszergyári történeteket mesél, apám bólogat, miközben hörcsög-üzemmódban tömi a pofazacskóit. Anyám szeretettel néz körbe, a menyére, a bátyámra, majd a menyé hasára – most jelentették be az unokát – majd rám, aztán újra a tesómra. Ez a sorrend. Nem hozom most fél a témát, hogy talán nem a vegyiparba vezet az utam, meg hogy befogadták egy írásomat egy komoly irodalmi lapba.

Néha lehetnék én a téma a reggelinél, végre megszerethetném a konyakot és mostantól izzadhatnék úgy, mint ők. Ilyenekre gondolok, meg arra, hogy mi mindent odaadnék ezekért. Akár a fél vesémet is.

ikrek vagyok

Tipikus ikrek vagyok. Nem testvérügyileg, hanem asztrológiailag. Bár a tenyérjós azt mondta, hogy anyám hasában még ketten voltunk. Szeretek egyszerre több dologgal

foglalkozni, több könyvet olvasni, több lábon állni. Most is a reggeli teendőimet végzem párhuzamosan: vízforralót figyelni, naptárat megnézni, újságot behozni, túlélni, ilyesmi. Meg kéne nézetnem magam az orvossal. Nem merek elmenni. Mi van, ha kiderül valami. A csillagjegyem szerint minden érdekel, ami a környezetemben történik, kifejezetten kíváncsi vagyok. Felforrt a víz, ráöntöm a teafilterre. A szomszéd a szeretője nyakába liheg a teraszukon. A családja nincs itthon. Lehúzom a redőnyt, véletlenül se lássak ebből többet. Nem vagyok tipikus ikrek.

A fiúk – nem ikrek – már iskolában, én szabadságon vagyok. Orvosi vizsgálat. Nem mertem nem eljönni. Azt mondja a bőrgyógyász, nem tudja pontosan, hogy mi ez, de el kellene távolítani. Menjek a sebészetre. A sebész nézegeti, aztán közli, hogy ki kell vágni. Ő sem mond pontos kórképet, de valamit valószínűsít. Mást, mint a bőrgyógyász. Gondolkodom, hogy miért nem tanítják ezt nekik az egyetemen? Lehetne a neve diagnózis totó. A tantárgy meg: különleges elváltozások és megtipelésük. Azért azt hozzáteszi mindkettő, hogy nem kell megijedni. Volt már, hogy valaki nem ijedt meg, amikor ezt mondták neki? A bőrgyógyász eltávolítaná, a sebész kívágná, máshogy hangzik. Az egyik okulárján keresztül szemlélve arisztokratikus gesztussal messzebb helyezné a tárgytól (tőlem), a másik éles szikéjével belevájna a tárgyba (belém). Meg is teszi, nem érzek belőle semmit. Majd a szövettan kideríti, mondja a válla fölött. Én még fekszem, ő háttal ül nekem, egy fehér köpenyt és kicsit lenőtt, rövid frizurát látok, meg a maszk pántjait a fülei mögött. A háta és tarkója hozzáteszi még, hogy három napig ne érje víz, ne sportoljak, ne ütközsek neki semminek, ne legyek rákos. Ez utóbbit már csak én gondolom hozzá.

Lehet, hogy a jósnak igaza van, olvastam, hogy minden hatodik terhesség ikerterhesség. Gyakori. Meg kellene csinálnom sok mindent, ha már szabadságon vagyok, kitisztítani a kocsiban a klímát, szíjat cserélni az órámon és beküldeni a verseimet a pályázatra. Teendők, amik teljesen feleslegessé válnának, ha a szövettanon találnának valamit. Nem merek nekiállni a feladatoknak, babona vagy nem is tudom. Ha rákos vagyok és kimondják a halálos ítéletet, legalább baleknak ne érezzem magam: nagyjából egy éve van hátra, de a kocsi klímáját azt alaposan kitisztította. Hagyom az egészséget, majd akkor csinálom meg ezeket, ha meglesz az eredmény.

A megadott napon úgy csinállok, mintha nem izgatna semmi. Időnként ránézek a telefonra, megemelkedik a pulzusom. Azt mondom magamnak, nem olyan lényeges. Pedig csak félek. Aztán amikor nem találok több kifogást, tárcsázok. Azt mondja a hölgy, hogy a patológián szabadságon vannak a héten. Hozzáteszi, hogy egész évben nem voltak, nekik is jár. Érdeklődjek a jövő héten. Arra gondolok, hogy most ne haljon meg senki, mert nincs, aki felboncolja. A neten kattintgatok, karórákat nézegetek, egyszerre kettő is megtetszik. Mi van, ha megrendelem, de nem lesz időm hordani egyiket sem? Mondjuk a fiaim öröklék őket. Elképzelem, hogy vonulnak a szalagavatójukon, csuklójukon szuper óra van, csak apjuk nincs. A feleségem szerint ez csak a szokásos hipochondriám. Nem szeretem, ha mindig igaza van, de most örülnék neki.

Lassan vánszorog a hét. A megadott napon összeszedem minden bátorságomat és telefonálok. Ön a kórházat hívta, tárcsázza a melléket. Kicsöng, pillanat, kapcsolják. Egy percet kérnek. Mondjam még egyszer a nevemet. Keresik. Megvan, jóindulatú. Sejttem, hogy ez jó hír, de azért megkérdezem, hogy pontosan mit jelent. Azt, hogy nincs semmi teendő, hangzik a válasz. Dehogy nincsen teendő, most akkor klí-

mát kell tisztítani, szíjat cserélni meg beküldeni végre a verseket. Felbátorodom és megkérdezem, hogy a csomó lehetett-e elhalt ikertestvér maradványa. Kis szünet után azt mondják, hogy ilyesmikkel ők nem foglalkoznak.

Van még egy kis időm, amíg a család hazaér. Keresek egy mécsest, meggyújtom. Arra gondolok, akiről semmit sem tudok valójában, lehet, hogy nem is létezett. Valahogy mégis hiányzik. Ha a jósnak igaza van, akkor ketten indultunk. Mit kezdjek ezzel? Jó embernek kell lennem, ha már így alakult. Egy valamiben viszont biztos vagyok. Ha tényleg úgy történt, hogy kettőnk közül én kaptam meg a lehetőséget, ő biztosan nem neheztel ezért. Hiszen jóindulatú.

Majdnem tökéletes

Fáradt vagyok.

Tudom, azt kérdeznéd, mennyire?

A párterapeutánk nagyon örülne a kérdésnek.

Minden ilyesmire lelkesen reagál.

Hogy mik a jellemző kommunikációs fordulataink.

Azt kérdeznéd, hogy ugyanezek voltak-e az előző pároddal?

Az egyik előző párod mit mondana rólad a másiknak. Egyetérténekek-e?

Unom a pontosságot és a mennyiségeket.

A gondolkodásodat, hogy mindent számszerűsíteni lehet és kell.

A pszichónéni is erről faggatózott legutóbb.

Hogy milyen szerepe van az érzelmeknek a tényekkel szemben.

A kapcsolatunkban.

Erről vitatkoztatok legutóbb, hogy melyik a fontosabb.

Matematikusok szemlélete a lélekgyógyászoké ellen.

Részt sem vettem benne, csak hallgattam. Egy idő után már nem is figyeltem igazán oda.

Közben vörösebb lett a fejed. Nagyjából 20%-kal megemelkedhetett a pulzusod.

A terapeuta sápadtabb lett, kb. 10%-kal leeshetett a vérnyomása.

Megint bent hagytuk a lefőtt kávé a főzőben. Vagy hagyTAD vagy hagyTAM, de mivel nem tudom biztosan melyikünk, ezért hagyTUK. Aminek a valószínűsége nulla, mert sosem főzünk együtt kávé. Ilyenkor ki kell pucolni, mert eldugul.

Azt nem tudom, hogy a matekos kollégákkal miért isztok kávé egyáltalán?

49% eséllyel támogatja a neurológiai funkciókat,

de 51% valószínűséggel keringési problémákat okoz.

Megint a combomra nyílik a mosogatógép ajtaja, ismét csörömpölnek a kukások.

Eszembe jut, hogy ma megint terápiás ülés lesz. Gépiesen belekortyolok a kávéba.

Finom, arabica, de még túl forró a nyelvemnek.

Azt mondanád, hogy 75%-os élvezet. 100% arabica, dupla olyan forrón, mint kellene.

A pszichológus mondja mindig, hogy szükség van az énidőre.

Meg a mi időnkre.

És a ti pontosan képletezett időtökre is.

A mosogatógép-fejlesztők biztosan nem gondolnak arra, hogyha hirtelen rányílik valakire az ajtó, mert lejárt a program, az jó-e? Hány százalékban bosszant? 99% valószínűséggel falhoz vágnám a kávésbögrét. Egyelőre győz az 1%. Ehhez mit szólnál? A műszaki áruházban a srác nagyon kedvesen mosolygott, amikor a mosogatógépet kiválasztottam. Nézte a combomat, lehet, hogy ő is esélyeket számolt, hogy hová fog csapódni a gép ajtaja? Kérdezte, hogy hány terítékes. Mondtam, hogy kettőnknek lesz. Jól elvitatkoztatok volna. Ő azt mondta, hogy amaz mégiscsak jó márka, meg amúgy is. Te azt mondtad, hogy emezt választjuk, merthogy a teljesítménye, energetikai címkéje és az ár-érték aránya. Egész jól indulna a napom, ha ez a sok másik autó nem lenne az úton. Útóm a kormányt. Azt mondod ilyenkor, hogy ez nem használ. Ma este lesz az utolsó terápiás ülésünk. Talán csináltak a lélekgyógyással egy mérleget. Olyan kedvesen mosolyognak néha az eladók. A műszaki áruházban. Arra gondolok, hogy milyen jól éreztem magam az elején. Mindenre tudtad a választ, 100%-ban. Majdnem tökéletes voltál. A párterapeuta azt kérte, ha az ülések végén is úgy látjuk, akkor szakíthatunk, de addig ne. Forog bennem a kérdés, hogyan fogunk dönteni. Pedig nagy valószínűséggel tudjuk a választ. Mit csináltok, üvöltöm az autókra, akik bent maradtak előttem a kereszteződésben. A szomszéd sávban elhaladó autók ablakán keresztül mintha mindenki a hátsó ülésemet vizslatná. Elégé tele van, a ruháim, piperecuccaim és személyes holmijaim 96%-a teljesen kitölti.

Fontosabb dolgok

Dúdolgat a Skype, kicsit idegesítő ez a dallam, csengőhangnak sosem kéne, nem is dallam ez, lehet, hogy fel sem fogod venni, szerintem nem fogod.

Amikor elnyertem az ösztöndíjat, azt mondtad jó lesz ez így. Vagy kitartunk, vagy ha nem, hát akkor úgylis így kellett lennie. Higgyem el, hogy amikor felhívlak majd az oxfordi kollégiumból, akkor már az, hogy éppen együtt vagyunk-e, alig fog számítani. Mert vannak fontosabb dolgok is.

Az életben.

Az ablakom téglafalra néz, alattam macskaköves utcácska, a sarki pubból bábeli zaj kúszik fel idáig, két szólamban nyomják a Skype zenei motívumával. Gondoltam, hogy nem veszed fel, minek vennéd, hiába mondtad,

hogy ha itt leszek, majd mindegy lesz.

Hiába mondott mondatok.

Már hogyan lenne mindegy.

Annyira vártam már, hogy megérkezzek. Még ki sem pakoltam a cuccaimat, csak arra figyelek, hogy a hangulatból minél többet belélegezzek. Vágyaim ne tovább! Ja.

Ez akkor egy fontosabb dolog az életben. Fontosabb, az biztos, de minél?

Érdekes stílusa van a bútoroknak, olyan komolynak tűnnek, de fiatalok, emlékeztetnek valamire, nem jut eszembe, hogy mire, itt van a nyelvemen, de olyan nehéz kimondani.

Felfigyelek a csendre, hirtelen jött, biztos bezárt a kocsma, annyira más lett minden. Keresek valami hangot, ami túlharsogja a magányt, többet, mint a sustorgó, fehér zajt a falakon.

Mást, mint a penész halk kajtatását a sarokban.

Ekkor szólal meg az a hülye dallam a laptopon, sorsszerű, hogy pont most hívsz vissza. „Sorsszerű”, ezt mondtad, amikor kibontottuk a borítékot, ami az oxfordi egyetemről jött.

Szerinted most történnek a fontosabb dolgok az életben.

Új a frizurád, már a profilképeden is átállítottad, akkor biztosan ez is lényeges, üzen valamit.

Jelentősége van.

Miért nem hiszem el ezt az egészet? Most, hogy

csörögsz, már eszembe jut, hogy a bútorok

Rád emlékeztetnek, csak olyan nehéz kimondani Téged.

Fel kéne vennem, beszélhetnénk, emlékszem arra is, hogy mi lesz. Hiszen előfordult már. Majd azt mondod, olyan jó volt velem, hogy azt úgysem lehet fenntartani, jobb is, hogy így.

De hogy? Ingyenes termékmintának érzem magam,

jó voltam, amíg,

de aztán tartósan nem fizettek rám elő.

Befejeződött a hívás. Vajon kinyomtad vagy véget ért magától?

Jó lenne tudni. Hogy működik ez, mennyi idő után bontja a vonalat?

Miért lenne jó tudni? Hiszen vannak fontosabb dolgok is.

Figyelem, ahogy az utcai kandeláber fénye lecsorog a párás ablakon, halk lépések kopognak az évszázados köveken odakint, a puha neszekre hasalva nyom el az álom.

Nem tudom, mennyi idő telik el, de amikor újra megszólal

az a bosszantó dallam a laptopon, felriadok és azonnal felveszlek.

Nem azért, hogy ne kelljen tovább hallgatnom a csöngést.

Hanem azért, mert meg kell mutatnom Neked

ezeket a bútorokat.